

Позорје младих

Факултет драмских и филмских умјетности,
Универзитет *Синерџија*, Бјељина
(Република Српска, БиХ)
Душко Радовић: КАПЕТАН ЏОН ПИПЛФОКС

III година глуме

Класа: Љиљана Благојевић, ред. проф.; Асистент:
Данка Жугић

Капетане, како се зове Ваш брод?

Дечје представе нису нешто што се често може видети на Стеријином позорју, пре би се рекло чак и никад, те је избор студената из Бјељине право освежење. Дечје представе често се посматрају са предрасудом да је текст наиван, а глума претерана и карикирана.

Фото: Марина Блашковић

Млади глумци су успешно побили ове предрасуде. У публици се јесу могли видети родитељи са децом, али и колеге са других академија, млади љубитељи позоришта, али и средовечни и сви су подједнако уживали и смејали се. Представа је оправдала најаву у којој пише да се приказује за све, од седам до седамдесет седам година, а било их је и млађих који су са пажњом пратили.

Сценографија је била ефектна и богата када се узме у обзир да је реч о студентској представи. Светло је до-

Фото: Марина Блашковић

приносило богатству и шароликости, а музика је такође била у служби простора: дочаравала море, таласе, пећину...

Редитељка **Николина Богдановић** је режирала овај комад као испит из предмета Сценски покрет и види се да су глумци много на њему радили и то је за сваку похвалу. Били су уиграни и тачни, чистих покрета. Неки делови су били кореографисани, а изводили су и сложеније покрете који су захтевали вештину и гипкост. **Душан Симић**, **Смиљана Недић** и **Сања Тешић** били су одлични у сцени сусрета капетана Џона Пиплфокса са пећином када су се прикрадали лаганим кораком и сви покрети су им били као у успореном снимку. Све троје глумаца показали су одличан осећај за темпо и ритам. **Душан Ранковић** је био потпуно разумљив без обзира на говорну ману коју је имао као Коновал, а сцена у којој је био Брзоговоречи насмејала је све у публици који су глумце чак три пута враћали на бис. Одличан текст Душка Радовића, глума прилагођена деци, али без преглумљивања, ефектна сценографија, музика и костим – браво!

Николина СТЕПАНОВИЋ

Академија уметности Београд ЖАНРОСКОП

Студенти II и III године глуме (испит и колоквијум)
Класа: Небојша Дугалић; Асистент: Хана Селимовић

Жанроскоп као начин живота

Доживели смо велико задовољство да у оквиру Позорја младих видимо избор сцена са испита и колоквијума студената друге и треће године глуме Академије уметности Београд из класе Небојше Дугалића. Самим именовањем овог комада као *Жанроскоп* наговештена је основна идеја чија је нит праћена током целе представе. Фрагментарно уклопљене целине чиниле су драмски испуњену структуру иако иде мимо основне идеје једног драмски структурираног дела. У прецизној и вешто урађеној сценографији и костимографији глумачка екипа је зналачки доказала да се ради о дубоком истраживачком и стваралачком раду који је произашао из темељних припрема. Ово је резултат озбиљног и педантног рада и веома веште и оригиналне драматургије. До потпуно изражаја дошли су глумачка уиграност, стваралачка концентрација, доследност и ослобађање индивидуалних особина. Индивидуализовањем ликова досегао се висок и завидан квалитет представе. Њихове интерпретације биле су разграђене, уклопљене у укупно приказивање разноврсних људских карактера и сложених међусобних односа. Драмска дешавања на мизансцену с почетка су била некако монотона, да би потом, занимљивом поделом и низањем књижевних дела, тензија постајала све уочљивија и јача.

На самом почетку овог извођења, у истакнутој сценографији и у оригиналном костиму појавио се **Милош**

Станковић, изговарајући потресни Хамлетов монолог. Сведеним покретима успео је да представи сву посебност, горке тонове безнађа у којем се нашао дански краљевић. Уверљиво, искусно и директно изговара монолог – „ја сам подлац“, посматрајући публику и тиме искрено и снажно делујући на њих. Након таквог из-

Фото: Марина Блашковић

вођења, за гледаоце је уочљива контрастна слика појављивањем **Бориса Митровића** и **Арсенија Тубића**. Након краћег музичко-вокалног перформанса који има улогу везивног ткива између датих фрагмената, представљено је Сервантесово дело *На брижној сџражи*. Показујући изврсну моћ трансформације, уверљиве гестикулације и гласовне способности, ова два глумца приказују Сервантесове идеје о црквењаку (односно обућару) и стражару. Митровић је том двојном улогом црквењак – обућар заиста показао лепезу глумачких могућности које може да реализује, показујући изврсне глумачке способности. Драмски комад *Учене жене* француског глумца, писца и управника позоришта Жан-Батиста Молијера представљен је кроз интересантан дијалог две студенткиње – **Ане Јовановић** и **Милице Буразер** – осавремењујући и пружајући овом комаду другачије тумачење и нова значења. За публику је ово, без сумње, била јединствена и вредна прилика да доживи Молијера у чијем делу стихови „јер срећа је лепа само док се чека“ звуче и значе потпуно молијеровски, управо због веште и убедљиве игре ове две глумице. *Марија Сџјуарџи* Фридриха Шилера у извођењу **Данице Николић** и **Јелене Грујичић** представљена је реалистично и убедљиво. Шилерова трагедија о сукобу страсти и разума, импулсивности и одговорности, о сукобу две природе чије се линије непомирљиво раздвајају, о те две колосалне жене и два различита државничка принципа, базирана је на историјским чињеницама. Али, осликавање те краљевске хронике добија пун смисао тек када се иза магловите историјске копрене открију два драмска карактера која истински пате и која у исто време, истим интензитетом, горе од жудње да патњи пруже отпор. Јасно је да је реч о специфичном типу жена. Ове две глумице су одмереним покретима успеле да стишају сваку спољну манифестацију, вешто користећи могућности свога гласа и говора и увек проналазећи праву хармонију, ди-

намику и ритам који одговара Шилеровом делу. Јуџин О' Нил својим делом *Црнина њриличи Елекџри* пружа прилику **Гордани Ђокић** и **Марији Бабић** да у лику Лавиније и Кристине продру до суштинске идеје књижевног дела. Знамо да је оно што се дешава лично-стима његове трилогије само трагично финале трагичног извора којим се завршава Есхилова *Оресџија* – за О'Нилове јунаке терет прошлости исувише је тежак да би садашњост могла да одабере сопствени пут. Напетост и емотивну набијеност убедљиво су изнеле ове две глумице, чије је извођење за сваку похвалу. Наредни фрагментарно структурирани део је представио Сартров свет и *Прљаве руке*, вештом игром **Саре Миловановић** у лику Џесике и **Милана Крстића** у лику Игоа. Сартрове драме су егзистенцијалистичке, а такве драме он назива позориштем ситуација. Јунаци бивају доведени у граничне ситуације у којима морају да направе избор и да на тај начин „бирају сами себе“. Веома захтеван задатак и стога је за сваку похвалу показано глумачко умеће. Увек је интересантно погледати Нушићев комад на сцени. Јуче смо имали прилику да погледамо како **Милена Божић** и **Милош Лазаров** представљају Јованку и Владимира из дела *На џучини*. Преносећи основну нушићевску нит до публике кроз проблематизовани однос двоје људи, глумци су остварили целокупни успех. **Борис Митровић** и **Љубомир**

Фото: Марина Блашковић

Ристић у улогама Диониса и Пентеја, даље, представљају основну идеју Еурипидових *Бахаџкиња*. Добрим гласом, осавремењеним костимом, са вином у руци веома је добро представљен фрагмент из овог дела. *Хелверова ноћ* Ингмара Вилквиста у извођењу **Гордани Ђокић** и **Димитрија Продановића**, чини се, истакла се као сцена која је највише утицала на публику и добила најбурније реакције. Убудљивим, емотивно набијеним поступцима ови глумци су кроз ликове Карле и Хелвера заиста остварили улоге високог квалитета. Извођење студената београдске Академије уметности завршено је комадом Жана Женеа *Слушџкиње* у извођењу **Саре Миловановић** и **Јелене Грујичић**. Специфичним костимом, убедљивом глумом, чини се, успешно је транспонована идеја самог комада и добила бурне реакције публике.

Невоља са постављањем ових дела, нарочито античких комада, јесте у томе што се слободнијим третманом, то јест променом њихових сценских упутстава, мења и смисао драматургије. Стога је оправдано са знање да се ови текстови „морају играти онако како су написани“. Али отуда потиче и утисак о извесној једноликости многих остварења, и када их тумаче најугледнија светска позоришта и када их у оквиру испитних часова постављају студенти позоришних академија. Међутим, након ове представе, можемо закључити да су студенти успели да се изборе са овим ризиком и представе својеврсно самостално тумачење и дају свој печат.

Милена КУЛИЋ

**Академија уметности Нови Сад
Класа глуме на српском језику
Горан Стефановски: ЧЕРНОДРИНСКИ СЕ ВРАЋА
КУЋИ**

Студенти III године глуме
Класа: Љубослав Мајера, ред. проф.; Стручни сарадник: Милан Новаковић

**Да ли се Чернодрински враћа
кући?**

У трагању за правим путем до савременог позоришта и савремене публике, у трагању за променом, студенти Класе глуме на српском језику новосадске Академије уметности и редитељ Љубослав Мајера, представом *Чернодрински се враћа кући* приказују остварење које, у оскудном пејзажу нашег позоришта, делује као неки од оних раних ветрова који наговештавају лепе и ведре пролећне промене. Ово је утолико пријатније јер долази само пар дана након успешног извођења истог

Фото: Марина Блашковић

комада на Академији уметности за одабрану публику, као да би да нас натерају да још једном помислимо на то како богатство текста, ако не гарантује, оно бар омогућава претенциознији и сигурнији корак ка афирмисању вредности и могућности позоришта. Опреде-

љујући се за драму *Чернодрински се враћа кући* Горана Стефановског, студенти треће године глуме најављују још једну област свог интересовања, откривајући стеријанској публици досад непознато и у оваквој форми неприказано дело македонског писца. Када једна представа афирмише аутора на сцени и дело које докле није много приказивано у позоришту, када иста та представа афирмише и једног младог човека који својим глумачким настојањима жели продрети до суштинске истине – то свакако јесте несвакидашњи успех. Овај успех критика може само подржати, као што је вечерашње извођење на Академији уметности наградила и поздравила пуна сала.

Фото: Марина Блашковић

Као што глумцима сугерише приступ драмском тексту, редитељ Љубослав Мајера, чини се, властитим читањем драме пружа глумцима могућност за игру. Са изванредним осећањем његова режија уноси живост и мисаону продорност. Већина призора компонована је префињеним сценским језиком који је одсликавао несвакидашњу визуелну лепоту. У раду са глумачком екипом редитељ проф. Љубослав Мајера успео је да постигне добре резултате упркос опсежним и тешким задацима које захтева овакав текст. Редитељ и глумци, чини се, својом представом желели су да се врате чистоти извора, суштинском човековом речју која чини театар оваквим какав јесте ослањајући се на дело Горана Стефановског и постављајући одређена питања. Да ли су ти, од којих је требало да добијемо зрно племенитости, добили од предака овакав дар? На чему да градимо будућност?

Чланови драмског колектива позоришта показали су у извођењу ове драме много љубави за ово дело, отуд њихова искрена залагања да својом глумом допринесу успешном остваривању на сцени. Као ретко када глумци су се нашли у генерацијском споразуму, представљајући се као један тим у којем свако добро познаје свог саиграча. Па, иако би се могло рећи да нико не заостаје у тој тежњи за представљањем овог дела на прави начин, свакако сви не постижу једнаке успехе у приказивању ликова. То је разумљиво не само због индивидуалних могућности већ и због властитих концепција ликова. Тешко би се могло рећи ко од њих на бољи начин тумачи лик Горана Стефановског, па стога, избегли бисмо ризик да учинимо неправду и из-